

KAPITEL 1

Forfølgeren

Jeg er på vej hen til de røde fodboldbaner på Vesterbro for at spille fodbold med min bedste ven, Tommy, og nogle drenge fra hans klasse på Oehlenschlägersgades Skole. Første skoledag i 4. klasse er netop overstået. 50 meter mere så er jeg fremme, klar til at skyde på mål. Jeg drejer rundt om den hvidkalkede bygning, som endnu ikke er overmalet med graffiti. En følelse af, at nogen iagttager mig, giver mig pludselig kuldegysninger under vindjakken. Jeg standser, vender mig om og stirrer forbløffet, da jeg genkender det kulsorte hår og de markante øjenbryn, der stikker frem ved det hvide hjørne. Med det samme dukker far sig, men den muskuløse krop er svær at skjule. Mystisk, tænker jeg og tripper hen ad fortovet.

– Far, hvad laver du? spørger jeg forundret.

Han ligner en lille, forskræmt dreng, der er blevet taget på fersk gerning.

– Jamen jeg laver ikke noget ...

– Hvorfor står du her?

– Jeg er bare ude at gå en tur ...

Blikket er nu rettet mod et ødelagt cykelstativ på den anden side af gaden, og jeg lægger mærke til, at han ikke en eneste gang ser på mig. Jeg begynder at fryse.

– Far, følger du efter mig?

– Nej! råber han højt og begynder at gå lidt frem og tilbage, imens han ryster på hovedet.

Jeg står helt stille og ved ikke, hvad jeg skal sige.

– Nå, men jeg må videre ... bryder han pludselig stilheden. – Smut du nu hen og spil fodbold. Han vifter med hånden imod de røde baner. Stadig uden at have set direkte på mig.

– Okay ... tøver jeg og vender mig stille om for at tage de sidste skridt hen til fodboldbanen.

Drengenes råb strømmer imod mig.

– Hey, Ari, hvor bliver du af? Kom nu!

I en døs bevæger jeg mig hen mod dem, mens jeg blinker et par gange for at få billedet af far væk. Alligevel kigger jeg mig over skulderen for at se, om han stadig står på hjørnet. Det gør han, og da vi får øjenkontakt, nikker han kort til mig. Langsomt retter han sig op og ligner nu igen det stolte, konservative græske machovæsen, jeg kender som far. Jeg ser ham vende sig og gå målrettet ned ad gaden. Mine tanker flyver i alle retninger. Hvad var det lige, der foregik? Hvor skal han hen nu? Gemmer han sig et sted og holder øje med mig? Eller går han tilbage til sin grønthandel og fortsætter med at fylde oliven og feta på hylderne, som om alt er, som det plejer? Min egen krop er underlig stiv efter mødet, og jeg kan ikke fokusere på at få mine fødder til at ramme bolden de første mange minutter på fodboldbanen.

Et par timer senere scorer mit hold mål for sidste gang, og jeg går hjem til vores lejlighed på 4. sal i Skelbækgade på Vesterbro. Normalt løber jeg op ad trappen og springer hvert andet trin over, men i dag er mine skridt tunge. Langsomt åbner jeg hoveddøren, og den eneste lyd, der byder mig velkommen, er radioen, der spiller i køkkenet. Mor er i gang med at lave aftensmad. Jeg hænger den støvede, grå

vindjakke op på knagen i entreen og smider mine sko, som efterhånden er ret udtrådte, i skoreolen.

Jeg vil gerne fortælle mor, at jeg mødte far i dag, men af en eller anden grund er ordene svære at få ud. Det føles, som om det ikke var meningen, jeg skulle have set ham. Og hvad skal jeg også sige til hende? At far fulgte efter mig, da jeg skulle til fodbold? At han holder øje med mig? Men er der egentlig noget galt i det? Jeg kan ikke rigtig finde ud af det, men det føles forkert, og der er aldrig nogen af de andre drenge, der har fortalt, at deres far følger efter dem.

Ved vasken i køkkenet står mor og skræller kartofler. Hendes store skovmandsskjorte sidder stramt over numsen. Radioen spiller klassisk musik, og i takt med violinen falder der lydløse tårer fra hendes ansigt. Jeg læner mig op ad dørkarmen. Hun har ikke opdaget mig endnu. Det er langt fra første gang, jeg ser hende græde. Hver gang stikker det i mit hjerte. Nogle gange klistrer jeg et klovneansigt på og driller hende for at få lidt glæde frem, når hun står med en tårefyldt opvaskebalje. Jeg har også lært at fortælle vitser og kan efterhånden hurtigt gennemskue, om det er en dag, hvor jeg kan gøre noget for at få hende i et bedre humør eller ej. Kroppen synker sammen, når hun ikke er glad, og stemmen bliver underligt flad. Selvom mit hjerte længes efter at få en forklaring på, hvorfor far fulgte efter mig, finder jeg et smil frem i stedet for.

– Hej, mor.

Jeg går hen imod hende og lægger armene om hendes ryg. Selvom jeg kun er ti år, er jeg allerede en tynd og ranglet dreng, som stikker et hoved over de fleste af mine kammerater. Og også over mor.

– Hej, Ari, siger hun stille, fører håndryggen hen over sine øjne og vender sig om. Hun smiler let og gengælder mit knus med et kys på håret.

– Godt at se dig.

Hun spørger ikke til min dag, om jeg har hygget mig eller lært noget nyt i skolen. Der er bare stille i køkkenet bortset fra radioens toner, så kort efter trisser jeg ind på værelset, som jeg deler med min søster, Alexandra. Vi sover i køjeseng – hun i den øverste køje. Da jeg kommer ind på værelset, sidder hun på sin seng og læser. Med sit hasselbrune hår fyldt med gyldne nuancer er hun vist en pæn pige. Hun har tit venner på besøg, og de kan sidde i køkkenet i flere timer og snakke med mor. Selvom jeg holder mig på værelset på de tidspunkter, holder jeg øje med lydene i køkkenet. Derudefra kan jeg nemlig høre mors grin, og den lyd gør mig så glad. Derfor forsøger jeg altid at være hjemme, når Alexandra får gæster. I dag har hun ingen med hjem, så jeg sætter mig på gulvet og leger. En time senere hører jeg lyden af hoveddøren; far er hjemme. Snart meddeler mor os, at det er spisetid.

Alexandra og jeg vasker hænder på badeværelset, og mor kommer ind for at hælde petroleum i tanken til kaminen. Der er et specielt system, hvor der går rør op under loftet, ud fra badeværelset og ind til stuen. Jeg kan se, der står to fyldte dunke ved siden af vaskemaskinen på badeværelset, og mor tager sig let til lænden, da hun rejser sig op.

Vi går alle tre ind til det dækkede bord og sætter os. I dag får jeg den stol, der knirker, men jeg gør alt, hvad jeg kan, for at sidde så roligt som muligt på sædet. Far har sat sig over for mig, og vi taler ikke om, at vi mødte hinanden ved de røde fodboldbaner. Han opfører sig, som han gjorde i morges, i aftes og dagene før. Mor rækker mig en tallerken med musaka. Jeg kigger dybt ned i kartoffelskiverne og spiser lydløst. På trods af mors finske baggrund laver hun de græske retter så godt, at vores græske venner ofte spøgende siger, at hun er gastronomisk græker.

– Har I lavet lektierne til på lørdag? spørger far med et alvorligt blik, idet han vender sig om mod mig.

Alexandra og jeg har undervisning fem timer om lørdagen i den græske skole, og far arbejder selv i sin grønthandel hele lørdagen og stoler ikke altid på, at jeg tager i skole.

– Hvis du ikke lærer græsk, så er du dum, Ari! fortsætter han og truer med sin dirrende pegefinger.

Han er lige så bevidst om mine manglende græske sprogkompetencer, som jeg selv er. Vores hjem er en sproglig gryderet af dansk, græsk og engelsk. Mor har lært græsk i lørdagsskolen og er nok den af os, der kan flest sprog. Da hun mødte far, kunne hun tale finsk, svensk og en smule dansk, hvorimod han kun kunne tale græsk. Hans plan er, at hans børn skal lære græsk, så vi en dag kan flytte til Grækenland. Indtil videre er det kun snak, og jeg kan se på mors opgivende skuldre, når han nævner det, at hun helst ikke vil flytte derned. Jeg har heller ikke lyst til at flytte fra skolen og kammeraterne på Vesterbro. Både min søster og jeg går på den internationale skole, og fordi engelsk er hovedsproget, taler vi en blanding af dansk og engelsk sammen. Det er måske ikke med fars gode vilje, for han har kun lært sig en gebrokket udgave af det danske sprog, men det er mere vigtigt for ham, at vi går på en anerkendt skole og får en god uddannelse, end at kæmpe om, hvilket sprog vi kommunikerer på.

Hans undvigende blik og korte svar på mine spørgsmål i eftermiddags fylder mine tanker, og jeg ser tavst på ham, imens mor øser mere mad op til mig. Stilheden er altid til stede ved spisebordet. Og med den følger skammen. Kan jeg have taget fejl? Har jeg bildt mig ind, at han fulgte efter mig? I realiteten kunne han jo bare have været

ude at gå en tur og så have set mig. Men hvorfor dukkede han sig så? Hvorfor kaldte han ikke på mig? Er det mon sket før?

Jeg kigger på Alexandra og aner kun hendes grin, da far siger noget sjovt til hende. Deres ord rammer ikke min trommehinde, og jeg kan mærke, at mit hoved begynder at dunke. Mors øjne hænger sløvt i ansigtet, og lyset fra lampen forstærker blot deres triste glød. Jeg ser væk og fanger mit blik i vinduet og beslutter mig for at holde hemmeligheden om dagens tur på fodboldbanen for mig selv.